

CentenniumM

Centennium

Scouting

Vaandrig Leppink Groep

2014 - 2023

Bart van der Lugt

voorwoord

Honderd jaar scouting Vaandrig Leppink Groep, HOERA!!! Maar hoe schrijf je daar nou een passend voorwoord bij? Zoveel leden die het scouting spel gespeeld hebben, zoveel fantastische vrijwilligers die het mogelijk maakten, zo ontzettend veel anekdotes!

In die honderd jaar is er veel veranderd. Niet alleen in leden en vrijwilligers, maar ook in naamgeving, locatie van het clubhuis, het spelaanbod et cetera. Maar over die lange geschiedenis heen is de kern hetzelfde gebleven: samen avonturen beleven, je ontwikkelen, en veel plezier maken!

En als je al iets langer meedraait in zo'n groep, dan zie je dat los van alle activiteiten je vrije tijd ook een belangrijke plek in je hele leven inneemt. Bij de vereniging ontwikkel je vaardigheden in teamwork, organiseren, met kinderen werken, handig budgetteren, aanpakken enzovoorts, waar je ook veel in je werk aan hebt. En dan nog maar niet gesproken over alle scoutingrelaties die de afgelopen decennia zijn ontstaan.

Gelukkig hebben we een groepshistoricus die die honderd jaar in een tweetal boeken op een rij heeft gezet. Dit voorwoord hoort bij het laatste deel van zijn hand, maar we hopen natuurlijk op opvolging vanuit de jonge garde. Dus op naar de volgende fase in onze geschiedenis. De VLG is stokoud, maar ook springlevend!

Joanneke van der Nagel

voorzitter scouting Vaandrig Leppink Groep

aanleiding

Veertien jaar geleden, in 2009 om precies te zijn, kreeg ik een idee. Nu krijg ik wel vaker ideeën... sommige uitvoerbaar en sommige die leuk zijn voor het moment maar het beste gelaten kunnen worden voor wat ze zijn... een leuk idee. Maar dit idee sprak me zo aan dat ik het toch maar eens voorlegde aan iemand die een stuk slimmer en tegelijkertijd realistischer is dan ik... mijn vrouw Edith. En tot mijn verbazing beschouwde zij het als haalbaar. Het idee was het schrijven van de geschiedenis van de Vaandrig Leppink Groep. En het was haar idee om me daarbij te richten op het negentig jarig jubileum in 2013... toen nog een eeuwigheid ver weg. En nadat het idee die eerste, maar oh zo belangrijke toets had doorstaan werd het tijd om eens wat lijntjes uit te gaan leggen om me van de medewerking van de groep zelf te verzekeren.

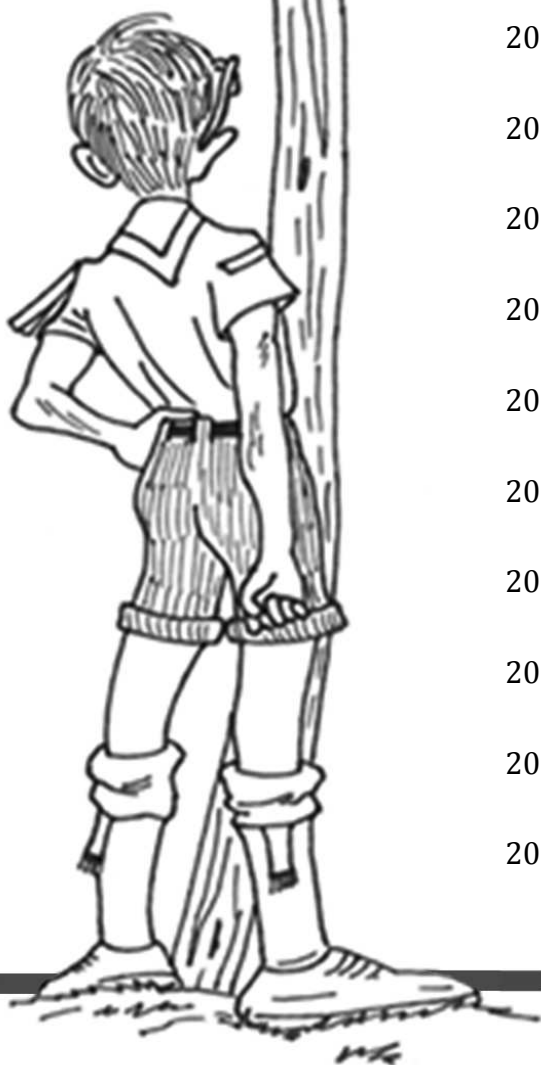
Cor van Loenen voorzag me van een Excel bestand van oud-leden daterend uit, volgens mij, 1983. Dus het eerste dat ik deed was een brief opstellen en die sturen naar de oudste oud-leden. Immers, zij waren al behoorlijk op leeftijd, dus enige snelheid was toch wel geboden. Tegelijkertijd wist ik dat, sinds datzelfde jaar 1983, de groep beschikte over een aanzienlijke voorraad oude logboeken en dergelijke. In combinatie met de uitnodiging voor de reünie in dat jaar was namelijk hiervoor een oproep uitgegaan, en onze toenmalige oud-leden hadden er meer dan genereus gehoor aan gegeven. Deze verzameling was voor mij dus van onschatbare waarde. En ik vertrok daarom richting Lossler om van daaruit, samen met mijn vader Ben, de logboeken, groepsbladen, krantenknipsels en al het andere papierwerk mee terug te nemen naar mijn woonplaats Duiven om ze daar te categoriseren en te lezen. Hij zei zoiets als 'je moet maar eens kijken wat je mee wilt nemen' waarop ik hem een beetje vreemd aankeek; hoezo, wat ik mee wil nemen... álles gaat mee. En die avond vertrok ik weer met een volgeladen auto richting huis. Daarna was het, in afwachting van de reacties van die oud-leden, een kwestie van lezen en begon ik aan mijn reis door de tijd. Van de periode 1923 tot en met 1941 (het jaar waarin het toen nog padvinderij geheten scouting door de Duitse bezetter werd verboden) was er uiteraard niemand meer in leven. Dus voor die periode had ik alleen de oude logboeken om het verhaal van, toen nog, groep II uit samen te stellen.

Behalve in de vorm van hun tekst, vertelden sommigen van hen zelfs hun verhaal door hun toestand. Sommige van de naoorlogse logboeken vertonen namelijk nog steeds de sporen van de brand die ons toenmalige, aan de Enschedese Celebesstraat gelegen clubhuis volledig in de as legde. De periode na de tweede wereldoorlog kon ik beschrijven dankzij een combinatie van logboeken, groepsbladen en bijdragen van steeds jonger wordende oud leden. En naarmate het jaar 2013 begon te naderen, kon ik ook de verhalen van de toenmalige huidige leden er in verwerken. Echter, de meest waardevolle bijdrage aan het toekomstige boek kreeg ik dankzij mevrouw Trijntje Leppink... de schoonzuster van onze vaandrig Herman Leppink. Dankzij haar heb ik de brieven mogen lezen die Herman in 1939 en 1940 naar huis had geschreven; brieven op basis waarvan ik een bescheiden biografie over hem heb kunnen schrijven.

En toen was het zover... het uitgebreid gevierde negentig jarig jubileum in 2013 en het in 2014 verschijnen van mijn boek De Voortrekker. Maar toen iedereen nog lag na te genieten van dat jubileumjaar, stond ik voor een dilemma... wat ga ik doen met de resterende tien jaar tot en met het honderdjarig jubileum. En het zal geen verbazing zijn dat ik besloot om ook deze laatste tien jaar vast te gaan leggen. Het schrijfproces zelf was echter volledig anders. In De Voortrekker had ik mijn voorliefde voor research kunnen gebruiken en ook mijn eigen geschiedenis bij de groep kunnen inbrengen. Ik schreef het boek dus gedeeltelijk als (oud)lid. Voor het schrijven van CentenniumM verschoof mijn rol meer in de richting van een journalist; iemand die de huidige stand van zaken vast legt. Maar hopelijk ben ik, ondanks alle privacy wetgeving beperkingen, er toch in geslaagd om iets te creëren waarin jullie je tijd bij onze groep toch nog kunnen herkennen.

Bart van der Lugt

groepshistoricus Vaandrig Leppink Groep
2009-2023

2014	-----	13
2015	-----	21
2016	-----	35
2017	-----	61
2018	-----	95
2019	-----	119
2020	-----	141
2021	-----	151
2022	-----	167
2023	-----	229

ISBN: 978-94-64925-56-2

© Bart van der Lugt

mensen schrijven geschiedenis	7
zó kwam scouting naar Nederland	31
groep II	79
Herman Leppink	133
erve 't Stroink	159
odds and ends	191
Kiek'n Wat't Wod'd – jaargang 35, no. 1	267
tenslotte	291

mensen schrijven geschiedenis

Centennium

Met 'mensen schrijven geschiedenis' wordt meestal bedoeld dat één of meerdere personen iets doen, laten, zeggen of uitvinden dat zó belangrijk wordt gevonden dat de nagedachtenis hieraan voor latere generaties wordt vastgelegd. Er zijn ook mensen, zoals historici (én groepshistorici) die de geschiedenis béschrijven. Zij zijn dus degenen die zich met dat vastleggen bezig houden. Soms is dit gebaseerd op eigen waarneming en soms moet de historicus volledig vertrouwen op hetgeen, soms ééuwen daarvoor, door anderen is vastgelegd. En soms is het beschrijven van de geschiedenis gebaseerd op de verhalen van anderen; verhalen die dan eerst weer moeten worden geverifieerd om ervoor te zorgen dat óf de waarheid niet te veel geweld wordt aangedaan óf dat het kleurtje dat het door 't vertellen heeft gekregen zoveel mogelijk tot neutraal wordt teruggebracht. Veel van het werk van historici speelt zich daarom af in archieven en tussen stapels (log)boeken. En van die laatsten heeft onze groep er gelukkig een heleboel.

Onze groep beschikt over een behoorlijk groot historisch archief. Dit archief bevat logboeken, groepsbladen en voorwerpen waarvan sommigen al behoorlijk oud zijn en aan anderen is het af te zien dat zij bij een ingrijpende groepsgebeurtenis betrokken zijn geweest. Zo is er bijvoorbeeld dat állereerste logboek; een eenvoudig schoolschrift waarvan het eerste verslag dat is geschreven is gedateerd op 25 september 1925. En naast z'n leeftijd is dit logboek ook uniek vanwege het werkelijk keurige handschrift waarmee de tekst is geschreven. Het is zó keurig dat het zó uit een printer zou kunnen komen. En zo zijn er óók nog die logboeken waarvan het overduidelijk is dat zij ternauwernood zijn gered uit de brand die ons voormalige clubhuis aan de Celebesstraat verwoestte. Je hoeft alleen maar je neus boven de geblakerde randen te houden, en je ogen te sluiten, om het laatste zweempje rook te kunnen opvangen . . . nou ja, bijna dan. En misschien wel een van de móóiste donatie kregen we in 2016, toen de állereerste oúbaas van de Wamahemokastam Hans van Zeben me zijn Gilwell verslag toevertrouwde. En iedereen die De Voortrekker heeft gelezen weet wat voor magnifiek stuk werk dit is geweest. Het deed hem weliswaar een beetje pijn om het over te dragen, maar hij was ervan overtuigd dat het in goede handen terecht zou komen. Het heeft dan ook een ereplaats gekregen in onze collectie. En dan is er óók nog . . . Tja, zo kan ik nog wel úren doorgaan.

't Is begrijpelijk dat, in tegenstelling tot het eindresultaat, de werkzaamheden die er aan vooraf gaan over het algemeen niet of nauwelijks bekend zijn. Een hele enkele keer komt het echter wel eens voor dat juist het beschrijven van geschiedenis als het schrijven van geschiedenis kan worden aangemerkt. En laat dat nu net het geval zijn bij de geschiedenis van de Vaandrig Leppink Groep. Want volgens mij zijn er bijzonder weinig scoutinggroepen wiens geschiedenis in een zodanige vorm is vastgelegd als in 't geval van onze VLG. Maar, zoals al geschetst gaat zoiets niet vanzelf. Het prille begin van dit boek begon al in het jaar tweeduizend en veertien. Sommigen lagen nog steeds in een soort van roes na te genieten van het vorig jaar uitgebreid gevierde jubileumjaar, anderen lagen nog voor pampus vanwege het vele werk dat zij daarvoor hebben verzet en wéér anderen waren het eigenlijk allemaal al láng weer vergeten. En een enkeling richtte direct al weer de blik op het volgende jubileum; dat jaar waarin de scouting Vaandrig Leppink Groep de haast onvoorstelbare leeftijd van hónderd jaar zou gaan bereiken. Het is trouwens niet zo dat ik al direct aan 't nadenken was over reünies, de bijbehorende hoeveelheden kopjes koffie en dergelijke. Die 'vooruitziende blik' richtte zich namelijk alléén maar op dat vólgende boek (dit, dus) dat over de komende tien jaar zou moeten gaan verschijnen. Wat ik me echter wél realiseerde was, dat het beschrijven van deze tijdsperiode zo z'n eigen unieke uitdagingen met zich mee zou gaan brengen. Want, ga maar na. Het beschrijven van, pakweg de eerste dertig jaar van het bestaan van onze groep was eigenlijk helemaal niet zo moeilijk. Het was namelijk bijna volledig gebaseerd op de inhoud van archieven, logboeken en groepsbladen, en die waren gelukkig in ruime mate voorhanden. Daarna volgde een iets meer arbeidsintensieve periode van het interviewen van steeds jonger wordende oud-leden en steeds ouder wordende huidige leden, maar het voordeel was en bleef dat het bleef gaan over geschiedenis; gebeurtenissen die in het verleden hadden plaatsgevonden en dus al ergens terug te vinden waren. De periode vanaf 2014 richt zich echter op het heden en op de toekomst; iets waardoor het niet meer mogelijk is om er een logboek bij te pakken en op je gemak te gaan zitten lezen.

De reden hiervoor is dat die logboeken er op dat moment nog niet waren, en er waarschijnlijk ook nooit zouden zijn; iets dat ik helaas op het conto moet schrijven van de huidige sociale media. Ik

zou zelfs durven stellen dat deze zelfde sociale media wel eens de doodsteek zouden kunnen zijn voor de geschiedschrijving. Het lijkt misschien wat zwaar aangezet. Maar het valt toch niet te ontkennen dat bijvoorbeeld logboeken, in ál die voorgaande decennia hét middel om ons verhaal bij en rond onze groep vast te leggen, grotendeels zijn vervangen door foto's en filmpjes met de mobiel, what's app berichten, tweets, facebookposts, emails en dergelijke. De handigheid met de mobiele telefoon is voor het historisch fotoarchief uiteraard een uitkomst, maar al die what's app's, tweets en posts zijn meestal té vluchtig en onvoldoende inhoudelijk om er zonder meer een verhaal op te kunnen baseren. Dit is overigens géén verwijt richting de hedendaagse VLG'ers. Zij zijn, behalve met scouting, met vele andere zaken druk en daardoor ontbreekt veelal de tijd, en misschien zelfs wel de behoefte, om een en ander in tekst vast te leggen. Nico Vermeulen wist het in januari 2014 goed te verwoorden. Een tweetje is zo getweet, een shot zo geschoten en een filmpje is zó op Youtube geplempt. Maar voor het schrijven van een verhaal, daar moet je speciaal voor gaan zitten. Het is eigenlijk behoorlijk ironisch. We leven in een tijd die zódanig bol staat van de informatiesystemen dat wij met z'n allen zowat tijd tekort komen om al deze systemen te raadplegen, laat staan al deze informatie tot ons te nemen. En daarom is het juist zo goed dat de groep ook zo'n rijke historie heeft gehad wat betreft groepsbladen. Jazeker, groepsbláden, want er zijn er in de loop der jaren maar liefst vijf geweest.

Het allereerste groepsblad was genaamd **PV-nieuws**; opgericht door onder andere onze vaandrig Herman Leppink zelf. Dit blad werd met de hand getypt en later vermenigvuldigd. Het speciaal voor elk exemplaar getekende voorblad werd vervolgens netjes met de hand ingekleurd. Het allereerste exemplaar verscheen in oktober 1937 maar in 1947 was het helaas afgelopen met dit groepsblad. En dat was op zich niet zo verwonderlijk. Zoals jullie in De Voortrekker hebben kunnen lezen stond de groep in die jaren op omvallen. Er werd met man en macht gewerkt om, door het in de gelederen opnemen van de leden van ándere zieltogende groepen de Vaandrig Leppink Groep te laten voortbestaan. 't Is dan ook begrijpelijk dat er in die tijd eventjes géén aandacht bestond voor het uitgeven van een groepsblad. Die aandacht was er gelukkig wel weer in 1950. De groep was weer levensvatbaar, er werd hard gewerkt aan de bouw van een

nieuw clubhuis. En aan dit alles mocht een eigen orgaan toch niet ontbreken. Ook dit groepsblad, genaamd **Onder Ons Gezegd**, was met de hand getypt maar voor het voorblad werd gebruik gemaakt van een karakteristieke tekening van Lord Baden Powell. Helaas ontbreken in ons historisch archief de eerste tien exemplaren, maar het elfde exemplaar doet verslag van de viering van het dertig jarig jubileum van het Nederlands Padvindsters Gilde. Al lezende zullen er ongetwijfeld een aantal huidige meisjes scouts en meisjes welpen zijn die bij zichzelf zullen denken 'zo, dáár zijn we gelukkig aan ontsnapt'.

'Op 23 september heeft de Afdeling Enschede van het N.P.G. haar dertig jarig bestaan gevierd. Hoe? Het is in een woord een reuze feest geworden! Je wilt nu zeker wel een iets weten van de afdeling Enschede van 30 jaar geleden? Nou, zo heel veel is er niet veranderd. Het uniform bleef praktisch gelijk, al verdwenen voor de p.v.'s gelukkig de zwarte kousen. De hoed werd vervangen door de pet en bij de kabouters dragen ze nu mutsen. (vroeger hoedjes die op bijenkorfjes leken).'

Het laatste exemplaar van **Onder Ons Gezegd** (in het historisch archief, in ieder geval) stamt uit december 1952. Daarna was de groep zo'n vijf en twintig jaar groepsbladloos. In 1970 is door de toenmalige spechten patrouille een poging gedaan **De Leppink Bode** in 't leven te roepen, maar het is helaas bij enkele exemplaren gebleven. Ons voorlaatste groepsblad, **Kiek'n Wat 't Wodt**, verscheen voor de eerste keer ter gelegenheid van de opening van het clubhuis op erve 't Stroink. Het was een initiatief van de Rowans en sherpa's (de huidige explorers) en hun meest innige wens is in ieder geval uitgekomen, want het groepsblad **Kiek'n Wat 't Wodt** heeft bijna vijf en dertig jaar bestaan. Zo rond 2011 verscheen het laatste exemplaar en daarna werd het weer een aantal jaren stil. In 2018 werd ons vijfde groepsblad werd geïntroduceerd; **VLG zwart op wit**. Helaas was het geen lang leven beschoren, want het heeft slechts twee jaar bestaan.

Trouwens, degenen die een exemplaar van **De Voortrekker** op hun boekenplank hebben staan, zal het inmiddels al zijn opgevallen dat CentenniuM hiervan nogal verschilt, nee, totaál verschilt. Daar waar **De Voortrekker** zowat van die zelfde boekenplank áfspat door het gebruik van kleuren en foto's, ademt de inhoud van CentenniuM

juist de sobere sfeer uit van onze állereerste groepsbladen. En iets anders dat vooral bij het lezen op zal vallen, is het ontbreken van achternamen. Een en ander is het gevolg van de, in 2018 geïntroduceerde Algemene verordening gegevensbescherming; meestal afgekort tot AVG. Deze Europese verordening versterkt de positie van mensen van wie persoonsgegevens worden verwerkt en stelt hiertoe duidelijke grenzen aan het zonder uitdrukkelijke toestemming publiceren van deze gegevens; gegevens zoals foto's, namen en vooral achternamen. En het was ondoenlijk om voor ál die jaren een administratie bij te gaan houden van wie wel, en wie géén toestemming gegeven zou hebben voor het gebruik van haar of zijn beeltenis. Kortgezegd is dit de voornaamste reden voor deze sobere opzet, waarin voornamelijk met woorden wordt getracht de beelden van weleer in jullie herinnering op te roepen.

En hoe onze geschiedenis na 2023 zal worden vastgelegd? Weer in een boek? Weer in een groepsblad? Op de website van de groep? Alleen via facebook berichtjes? Helemaal niet meer? Wel, de tijd zal het leren.

Centennium

2014

de nieuwjaarshike: 't Is nu alweer een hele poos een niet wég te denken gebeurtenis. Dus werd er op elf januari 2014 traditiegetrouw, op en om het Buurserzand en landgoed Zonnebeek, de nieuwjaarshike gelopen. De ruime meerderheid van de deelnemende groepen koos voor de route van vijf kilometer, zo'n vier groepen gingen voor de tien en slechts enkelen waagden zich aan de langste afstand van vijftien kilometer. Het werd uiteindelijk een afwisseling van bos, vennen en weilanden, en een beetje nat maar niet te koud.

een nieuwe vloer in het welpenlokaal: Een maandje eerder was er al met man en macht gewerkt om de oude vloerbedekking te verwijderen uit het welpenlokaal en uit de gang van de grote schuur. Of, zoals het op Facebook kernachtig werd samengevat: 'Dagje scouting Vaandrig Leppink. Vloer verwijderd in de gang en welpenlokaal, buurten bij de opkomsten en afsluiten met vergadering, gebak en chinees.' Maar in juni was het dan eindelijk zover. Samen met schildersbedrijf Twente en het bedrijf BE Vloer en Visie werd er, uiteraard in een passende kleur, een gietvloer aangelegd. De commentaren op Facebook suggereerden dat het wellicht wel een héééél erg groene kleur was geworden. Maar het past in ieder geval uitstekend bij de welpen en, mochten ze in de toekomst een film willen gaan maken, kan het bouwen van een 'green screen' achterwege blijven. Ze kunnen nu gewoon op de vloer gaan liggen.

IScout: Volgens scoutpedia.nl is IScout 'een online wereldreis voor scoutinggroepen, voor het eerst gespeeld in 2010 en bedoeld voor Explorers, Stamleden en Plus-scouts. Zij spelen online tegen elkaar door reisvragen over allerlei landen en culturen te beantwoorden en door uitdagende, gekke en creatieve opdrachten uit te voeren en deze vast te leggen op foto of film'. En of het nu die vragen of juist die opdrachten zijn geweest zullen we maar in 't midden laten, maar IScout heeft binnen een bijzonder korte tijd heel snel aan belangstelling gewonnen. Van alle opdrachten worden filmpjes of foto's gemaakt die vervolgens via het internet worden doorgespeeld naar een jury die ze vervolgens beoordeeld. Waarschijnlijk had de organisatie van IScout de drukte een beetje onderschat, want in 2014 hebben ze een en ander zelfs vroegtijdig moeten stoppen. De stortvloed aan beeldmateriaal was zó groot, dat de servers het niet

meer aankonden. En ook binnen onze groep was men heel snel, héél enthousiast over dit fenomeen. En da's op zich niet zo vreemd, want de deelnemende teams krijgen soms opdrachten waarvan je je bij jezelf soms afvraagt; 'hoe kómen ze d'r op'. Eén van de opdrachten was bijvoorbeeld het, in een supermarkt, met behulp van komkommers aanleggen van een bowlingbaan en met een meloen als bowlingbal een aantal bierblikjes omver kegelen. Via Facebook werd hiervan een filmpje getoond en het mag nog steeds een wonder heten dat 'VLuG het team' dit heeft kunnen doen zónder hierbij door de bedrijfsleiding in de kraag gegrepen te zijn. Verder werd er volgens 'the scouting way', koffie gezet (dat is: opwarmen met behulp van een strijkijzer) en een appel gekliefd met een heuse graafmachine. Kent u trouwens de uitdrukking 'iemand achter het behang willen plakken'? Melvin heeft dit letterlijk aan den lijve ondervonden, met dien verstande dat hij met behulp van duct-tape áán een muur geplakt werd. Voor hem was het echter een unieke ervaring.

"Ik heb al veel rare en de meest onmogelijke dingen gedaan, maar dit stond eigenlijk nog wel op mijn verlanglijstje. Ik heb het vaak gezien in filmpjes op tv en Internet, en toen ik tijdens IScout deze opdracht voorbij zag komen dacht ik, dit is mijn kans. Eerst hadden we weinig vertrouwen in de tape omdat het eigenlijk niet genoeg was. Maar toen het blok hout onder mijn voeten weg werd getrokken bleef ik toch hangen."

de zomerkampen: Het thema van het Blauwe Vogel-zomerkamp was dit jaar 'Piraten'. Een korte samenvatting: een ontvoering, kanoën op de Middellandse Zee, flessenpost, een kookinsigne en zeemansliederen. Hoewel het er in eerste instantie op leek dat het een weekend honger lijden zou worden, was de kok, Buddy Braadpan, gelukkig op tijd weer terecht om de Blauwe Vogels te kunnen helpen met het laatste feestmaal.

En het zal je maar gebeuren. Zit je nét op een zonovergoten Meppels plein met z'n allen gezellig een boterhammetje te eten, kijk je opeens in de lens van een televisiecamera en krijg je de bijbehorende microfoon onder je neus geduwd. Dit overkwam welpleidster Willemijn en meisjeswelp Roos. Het dagje uit van de meisjeswelpen viel samen met De Meppelse Donderdag, en de meisjes hadden al hun

ogen uitgekeken naar de plaatselijke folklore en allerhande paarden (het thema van de dag) en even meegegaan met een demonstratie van de plaatselijke turnvereniging. RTV Meppel maakte een reportage van die dag, en de verslaggever vond die verzameling Enschedese meisjes zó leuk dat hij er het fijne van moest weten. Willemijn vertelde hem over het zomerkamp, en de verslaggever greep meteen maar even de kans om te vragen naar het verschil tussen welpen en scouts; iets dat Roos hem haarfijn wist uit te leggen. En zo kwam het dat onze meisjeswelpen toch maar eventjes Meppels wereldnieuws waren. Maar eigenlijk hadden ze al deze aandacht ook wel een beetje verdiend. Want het wás me een zomerkamp Buitenaardse wezens, wolkbreuken, natte voeten en slaapzakken, werkelijk niets werd onze meidenwelpen dit jaar bespaard. Welpenleidster Ingrid herinnert zich dit laatste als volgt.

“Donderdags gingen we naar Meppel waar we gezellig hebben gewinkeld. 's Avonds bij de barbecue sloeg het weer om en begon het te hagelen. De tenten van de meisjes liepen onder water en bijna alles werd nat. De meisjes mochten in de leidingtent liedjes zingen terwijl de leiding het belangrijkste, namelijk de slaapknuffels, uit de tenten haalde. Maaïke had familie in de buurt wonen die warme en droge dekens bracht. Tim, Willemijn en ikzelf verzetten een tent op een hoger gelegen plekje, zodat de meiden droog konden slapen.”

Verder werd er dit jaar héél wat afgetoverd op 't Vastert in Gammelke. De jongenswelpen moesten, om zich als tovenaarsleerlingen te bewijzen, een toverdrank brouwen, er werden bramen geplukt voor het insigne 'Kruiden & Planten' en de toekomst werd voorspeld met de kunst van het kaart lezen. Bovendien werd tijdens een bezoek aan het Tierpark in Nordhorn de kennis getest van allerlei mythische wezens. Het kamp werd afgesloten met een BBQ. Waarschijnlijk hadden de volleerde tovenaars bij dít vak eventjes niet goed opgelet, want het leek er verdacht veel op dat deze BBQ een combinatie was van gebraden én gerookt vlees.

Trouwens, het Scouting labelterrein Dwingelo werd dit jaar goed door de VLG bezocht want in augustus bouwden, behalve de meisjeswelpen, ook de meisjesscouts er hun bivak op. Wat betreft het

weer verging het hen echter niet veel beter dan hun kleinere zusjes een maand eerder, maar wijs geworden hadden zij hun voorzorgsmaatregelen getroffen. De meisjes gingen met een klein groepje op stap. Het kamp was daarom wat korter, maar wel super gezellig! En ondanks het kleine aantal, pionierden zij toch maar even mooi de mooiste tent van het scoutingterrein. Verder werd er een spannende hike gelopen, lekker gezwommen en natuurlijk geshopt in Meppel. De jongensscouts hadden een mooi, maar vooral druk zomerkamp in Loenen; hiken, zwemmen, glow-in-the-dark-midgetgolven, een dropping, een stadsbezoek en natuurlijk lekker kamperen.

In 2014 was het ook op de buitenlandse wegen behoorlijk druk met ál die rood-groene dassen. Onze explorer afdeling reisde af naar het zuiden van Duitsland. Zuidelijker konden ze overigens bijna niet, want aan de andere kant van de rivier waar zij uiteindelijk terecht kwamen (de Rijn) lag Zwitserland al. 't Was een mooie omgeving om te wandelen, maar ook voor een dagje Basel of gewoon lekker naar het zwembad in het nabij gelegen dorp. Genoeg te doen, dus! En ook onze stam ging dit jaar op kamp. Zij gingen richting het Reuzengebergte in Tsjechië met allereerst een uitstapje richting Koblenz in Duitsland.

de vierde oktober: Voor de verandering werd de opkomst van 4 oktober nu niet eens in foto's maar op film vastgelegd. Na de beelden van de gezamenlijke opening volgde een impressie van de activiteiten die de diverse speltakken zoal op de zaterdag ondernemen. De beelden van de culinaire prestaties van de meidenscouts deden de kijker watertanden, en het was dus wél even (gelukkig niet letterlijk) slikken toen deze smakelijke beelden overgingen in opnames van hout en stro. Dat slikken ging overigens nog iets verder na het zien van de poging van een scout om, via de kopse kant, met een bijl een smal stuk hout doormidden te klieven. Gelukkig ging alles goed... zo te zien tenminste. De opnames van een poging een andere wat dikkere balk met een spanzaag doormidden te zagen leidden tot de conclusie dat er zo hier en daar nog wel wat aandacht aan deze vaardigheden besteed mocht worden. Nu is er natuurlijk niets mis met het zagen van een boomstam met een spanzaag. Maar zoiets kun je toch maar beter niet doen terwijl het ding, ondanks de pogingen hem in bedwang te

houden, vrolijk heen en weer ligt te rollen op een tafelblad. Niet op film getoond, maar zeker het vermelden waard, is het door de scouts vervaardigde insecten hotel. En nu maar hopen dat er zich niet te veel óngenode gasten hebben aangemeld. Het volgende kijkje was bij de activiteiten van de meidenwelpen. Deze zaten ingespannen te werken aan kastanje spinnenwebben. Het resultaat werd uiteindelijk met trots getoond. De welpen waren echter héél wat minder serieus bezig. Maar ook bij hen spétterde het enthousiasme er van af terwijl twee geblinddoekte jongens bezig waren de gele vla van hun bord op het bord van hun tegenstander te scheppen. En ik moet zeggen, er kwam inderdaad zo af en toe een schepje vla op een bord terecht. Het filmpje werd afgesloten met een aantal nostalgisch aandoende zwart-wit beelden.

JOTA: De burens zullen in 2014 wel vreemd hebben opgekeken, maar het was toch echt een antenne. Want bij gebrek aan een gepioneerde toren achter in de tuin, test je zo'n ding toch gewoon bovenop het droogrek achter in je tuin. En waarom? Wel, voor 't eerst sinds elf jaar deed de VLG weer mee aan de JOTA. Voor degenen die even niet meer weten wat hiermee bedoeld wordt; de Jamboree On The Air wordt elk jaar gehouden, en tijdens dat weekend werken zendamateurs samen met scoutinggroepen om gemiddeld zo'n half miljoen scouts over de hele wereld met elkaar in verbinding te brengen. Maar elf jaar is toch wel een héle lange tijd zonder JOTA, en het begon bij de leiding en andere vrijwilligers van de VLG dus toch wel een beetje te kriebelen. Er werd dan ook direct een team samengesteld voor het bouwen van een toren die de, inmiddels geteste antenne zou moeten gaan dragen. Onze eigen zendamateurs, verkennersleiders Laurens en Vincent, hadden de afgelopen maanden hard gestudeerd en mochten zich, na het afleggen van een examen, officieel échte zendamateurs noemen. Niets stond de groep dus meer in de weg. Voorafgaand aan het JOTA weekend werden de handen dan ook uit de mouwen gestoken. Het touw was gehaald, de pionier palen schoongemaakt en met vereende krachten verrees er op erve 't Stroink een zeker achttien meter hoge toren. Gedurende het JOTA weekend zelf was er, behalve de zendactiviteiten zelf, nog veel meer te doen. Maar het is beter om daar de teamleidster van de Blauwe Vogels voor aan 't woord te laten.

“Persoonlijk ben ik twee dagen betrokken geweest bij de bouw van de JOTA-toren, en met mijn geringe pionier ervaring was dit een behoorlijke uitdaging. Het bouwen van de toren verliep zo goed dat we hem de eerste avond al gelijk rechtop hebben getrokken. En met wat extra effecten van de bouwlampen, die inmiddels om ons heen stonden, was dit toch écht wel een heel mooi plaatje. En nadat op vrijdag de laatste spreekwoordelijke puntjes op de i waren gezet, hadden wij op zaterdagmiddag een opkomst met de Blauwe Vogels. Dit was ontzettend gaaf. We hebben contact gehad met een groep meidenscouts, en nadat de verlegenheid bij deze meiden wat was gezakt hebben we volop moppen aan elkaar verteld. Verder waren er heel veel verschillende spellen. Tijdens de Vossenjacht moesten we bijvoorbeeld met een zender en een koptelefoon op het bos in, om met behulp van het geluid van de zender de vos te vinden. Na de ontzettend leuke middag opkomst hadden wij, als leiding, ’s avonds nog een eigen activiteit in de omliggende wijk. Met het nodige aan uitzoek- en doe-opdrachten, moesten we ook nog de tijd in de gaten houden, want elke minuut dat we te laat terug zouden zijn, werden er punten van de totaal score afgetrokken. Een aantal van de doe-opdrachten waren: ga met iemand van 80+ op de foto, creëer een woonkamer buiten op straat en boots een strandscène na. En dit alles natuurlijk om de hoofdprijs (een roze verrekijker) mee naar huis te kunnen nemen!”

Sinterklaas: Eind november werden de Blauwe Vogels verrast met een wel héél bijzondere opkomst. Tijdens een enthousiast buitenspel van boompje verwisselen, liepen zij namelijk plotseling een zwarte Piet tegen ’t lijf. Verwarring alom natuurlijk, want wat deed die zwarte Piet eigenlijk zo vroeg op ’t Stroink? Al snel bleek dat hij de weg was kwijtgeraakt vanwege een verkeerde routekaart. Piet bleek ’t wel leuk te vinden om eens een dagje met een scoutinggroep mee te draaien, en de Blauwe Vogels deden hun uiterste best om het hem naar z’n zin te maken. Het bouwen van een stoomboot van ontbijtkoek, een pakjesrace, werkelijk álles werd in de strijd gegooid om hem zo ver te krijgen dat hij de goede route richting ons clubhuis aan de Sint door zou geven. En het werkte, want aan ’t eind van de ochtend verscheen de goedheiligman; vergezeld door een aantal

Pieten én door cadeautjes. Begeleid door Bagheera Brian, begon de Sint aan zijn rondgang langs de speltakken. In het grote boek van Sinterklaas stond duidelijk dat de Blauwe Vogels het afgelopen jaar lief waren geweest, de meidenscouts bakten speculaas en de scouts deden de grote pepernotenquiz. Het waren echter de meidenwelpen die 't hardst zongen bij de entree van Sint en zijn Pieten. En dát was uiteraard wel een handjevol pepernoten en een cadeautje waard. Achteraf bleek het echter niet het eerste bezoek van de Sint en zijn Pieten dit jaar aan de VLG geweest te zijn. De explorers hadden namelijk al eerder, tijdens hun vrijdag avond, opkomst bezoek (en cadeautjes) van de Sint ontvangen.

Het scheelde overigens maar weinig, of de jongenswelpen hadden dit jaar het bezoek (én de presentjes) van de Sint aan zich voorbij zien gaan. Ondanks zijn goeiige karakter bleek de Goedheiligman er namelijk toch wel prijs op te stellen dat hij op een correcte manier werd ontvangen. Het kán natuurlijk aan zijn gehoor hebben gelegen (de beste man ís immers al behoorlijk op leeftijd) maar het was duidelijk dat het gezang van de welpen niet aan zijn verwachtingen voldeed. Al in de gang van de grote schuur merkte de Sint (met een verdacht olijke blik richting zijn camerapiet) al op dat hij nog niets hoorde. En toegegeven, het wás inderdaad wat moeilijk om het door enkele welpen gezongen: 'Sinterklaasje, kom maar binnen met je knecht' te onderscheiden van ál die andere welpen die er, ook bij het binnentreden van de goede Sint, rustig op los bleven kletsen. Na één blik in het lokaal draaide de oude man zich, met de opmerking 'Piet, ik hoor niets, ga je mee', dus al weer om, om een deurtje verder te gaan. Dát bracht de schrik er natuurlijk wel even in, waardoor het gezang dan ook direct in volume toenam. De Sint had er overigens zichtbaar schik in om de welpen op deze manier eventjes de schrik om 't lijf te jagen. En even later zaten alle welpen dan toch, in het gezelschap van de Goedheiligman, braaf in de kring.

Centennium

2015

de nieuwjaarshike: Net zoals de zeven jaar daarvoor, vormde ook in 2015 de nieuwjaarshike voor de VLG weer de start van het nieuwe jaar. Het werd er dit keer echter eentje die wél het nodige deed opwaaien. Letterlijk, want er stond een zó straffe wind dat er daadwerkelijk even werd overwogen of de hike eigenlijk wel dóór moest gaan. Maar, de scouts van de VLG lieten zich ook dit jaar niet kennen en begonnen, met het mooie ten noorden van Enschede gelegen Hof Espelo als begin- en eindpunt, aan een hike van maar liefst 1000 km; tenminste, als je álle afstanden van álle deelnemers bij elkaar op zou tellen. En die dag trotseerden zo'n honderd en twintig deelnemers, van tijd tot tijd verpakt in wapperende poncho's, man- en vrouwmoedig de wind en de regen. 'De nieuwjaarshike was nat, maar wel mooi en gezellig!' merkte één van de deelnemers achteraf op, en de warme chocolademelk was dan ook méér dan welkom.

culinaire hoogstandjes: In de maand maart had Enschede en omstreken weer te lijden onder IScout, en de maanden daarna stonden in het teken van... eten. Want er wérd me wat afgekookt en gesmikkeld. De blauwe vogels hadden bijvoorbeeld een kookopkomst waar zij aan de hand van de schijf van vijf een heerlijke kipsalade hebben gemaakt en een (gelukkig buiten gehouden) eier- en vla race. De meisjesscouts hielden een bakopkomst, en zelfs hun seizoen afsluiting stond in het teken van eten. Zij lieten zich zelfs door een enorme hoosbui niet van hun maaltijd afhouden, want om geen natte voeten te krijgen werd er 'op niveau' gebarbecued. De meisjeswelpen genoten van gluten- pinda- en kiwivrije taart en de WKD+ vermaakte zich met scrapheap cooking... wat dat ook in vredesnaam moge zijn. De explorers trakteerden, om het nieuwe seizoen maar eens goed te beginnen, zichzelf tijdens hun eerste opkomst op pizza's. En nu we het tóch over de explorers hebben, die begonnen hun culinaire activiteiten in ieder geval goed. Zij waren voor een avond Master Chef en waagden zich zelfs aan een Sushi workshop. Maar toen stond er een BBQ gezond op het programma. Hoewel, het was wél gezond voor de explorers maar een stuk minder voor de kip die op het menu stond. Een op facebook geplaatst filmpje liet namelijk duidelijk zien hoe het arme (ook nog eens gevilde en onthoofde) beest door maar liefst drie explorers op een toch wat bedenkelijke wijze werd betast. Je zou bijna medelijden krijgen met 't beest.

de vuurstookplaats: Ergens in april van dit jaar ontstond er, naar aanleiding van een wat mysterieuze foto en dito opschrift, op Facebook een discussie die nogal wat vragen opwierp. Wat was hier in vredesnaam aan de hand. Het opschrift 'diepgravend onderzoek op Erve 't Stroink' zorgde voor verwarrende reacties zoals 'zijn er nog schatten of lijken gevonden?' en 'hee, is dat een kamp-hudo?'. En Paul, de drijvende kracht achter dit alles, droeg ook niet bepaald bij aan enige duidelijkheid met zijn droge opmerking dat 'het eieren zoeken een beetje uit de hand gelopen was'. Uiteindelijk bleek het te gaan om een vuurplaats waar ovens gemaakt kunnen worden en de jeugdleden op een verantwoorde manier kunnen leren hoe je vuur maakt. Immers, óndanks alle modernisering die scouting als vereniging doormaakt, is het maken van kampvuren iets dat altijd onlosmakelijk met de vereniging verbonden zal blijven. Maar iedereen is zich daarbij altijd weer bewust van de rommel en de verstoringen die dit met zich mee brengt. Het stoken van vuur gebeurde immers altijd tussen de begroeiing en voor het zand van de veldovens werden gaten gegraven in het erf. En da's gewoon jammer. De nu gebouwde vuurplaat of stookplaats is dan ook bedoeld om veldovens te maken en om te leren hoe vuur te maken, zónder dat de omgeving van het clubhuis er direct daarna uitziet of er net een of ander ongeluk is gebeurd. De stookplaats bevat hiertoe genoeg zand en is netjes af gekaderd. De aanleg zelf werd, met hulp van onder andere een aannemer, uitgevoerd door ouders, jeugdleden, kaderleden en bestuursleden. Vele handen maken immers licht werk, nietwaar? En door de goede en enthousiaste samenwerking was het helemaal niet erg dat de kuil voor de aanleg van de fundering zo af en toe onder water stond en dat de aangetroffen oerlaag zó hard was dat 'ie met een bijl verwijderd moest worden.

niet alleen maar lol: Uiteraard was het dit jaar niet alléén maar leut en lol. De maand mei stond zoals altijd in het teken van het herdenken van de gevallen tijdens de tweede wereldoorlog. De Vaandrig Leppink Groep was als vanouds in het Volkspark aanwezig tijdens de jaarlijkse dodenherdenking, en enkele dagen daarna reisde een grote delegatie af naar de Grebbeberg te Rheden voor het leggen van een krans op het graf van onze eigen vaandrig Leppink. Dit had dit jaar een bijzonder tintje, want het was alweer vijf en zeventig jaar

geleden dat Herman Leppink zijn leven verloor tijdens de heroïsche, maar bij voorbaat kansloze verdediging van de Grebbelinie.

ruzie bij afdeling 375? Ergens in juni, tijdens een wandeling over 't Stroink, constateerde een toevallige voorbijganger dat het er op leek dat er onenigheid was ontstaan binnen onze explorer afdeling. De gemoederen waren blijkbaar zó hoog opgelopen dat de beide partijen elkaar zelfs met speciaal daarvoor gepioneerde blijden te lijf gingen. Men keek elkaar eerst intimiderend aan, en even later vloog het eerste mysterieuze on impact exploderende projectiel door de lucht. Het koste even wat moeite om het vuur dekkend te krijgen, maar daarna barstte de strijd pas écht los. Het leek deze voorbijganger dan ook maar beter om een veilig heenkomen te zoeken. Wat deze strijd heeft doen ontstaan is (voor hem tenminste) nooit duidelijk geworden. Maar wellicht was een en ander deze toevallige voorbijganger wél duidelijk geworden als hij toch even wat langer op het strijdtoneel gebleven was. Dan had hij kunnen zien dat de mysterieuze exploderende projectielen gewone waterballonnen waren. En de uiteindelijke reden voor deze strijd? Wel, misschien wordt dát duidelijk als je je realiseert dat deze wederzijdse bekogeling zich afspeelde op de eerste tropische dag van 2015.

het Twents Voorjaarskamp: Het jaarlijkse Twents Voorjaarskamp ging dit keer een beetje nat van start. Maar dat mocht uiteraard de pret niet drukken en zéker met een thema als 'superhelden' trok niemand zich daar ook maar iets van aan. Praktische problemen zoals het houden van een kampvuur werden op een eveneens praktische wijze opgelost ('Leuke avond gehad tijdens het Twents Voorjaarskamp. Soort van kampvuuroptreden, maar dan in een tent. En met vuur ook!'). Het kamp had dit jaar een internationaal (of eigenlijk, interEuregionaal) tintje. In 2014 nam namelijk een groepje Duitse scouts deel om te ervaren of het kamp geschikt zou zijn voor hun groep. En blijkbaar was hun deelname goed bevallen, want dit keer deden er zo'n vijftig Pfadi's mee van alle leeftijden. Zij kampeerden in karakteristieke zwarte yurts en wat vooral opviel was het enthousiasme waarmee de Wolflinge (welpen) van onze oosterburen met alle liedjes meezongen. En ook onze eigen welpen lieten zich niet door een paar druppeltjes tegenhouden. De reactie van

welpenleider Thomas zegt 't overduidelijk. "Twents Voorjaarskamp 2015 is zeker geslaagd! Veel lol, weinig slaap en een hoop leuke mensen! Subkamp welpen meldt zich alvast voor volgend jaar!" En die reactie is eigenlijk niet zo vreemd. Tijdens het Twents Voorjaarskamp gaat het immers vooral om de gezelligheid, het leren kennen van nieuwe mensen en gewoon lol hebben. En dat aan dat laatste geen gebrek was, blijkt wel uit de vele véle foto's die via Facebook te bekijken waren. Er was er eigenlijk niet ééntje waar niet iemand op stond met een glimlach, een brede glimlach, een grijns of met zo'n brede grijns dat 'ie eigenlijk te groot was voor het gezicht waar 'ie op te zien was.

IScout: In 2015 werd er eindelijk een tipje van de sluier opgelicht, over de manier waarop het vervullen en waarderen van al die opdrachten die tijdens IScout worden uitgevoerd eigenlijk in z'n werk gaat. Deze omschrijving liet (voor de echte IScouters althans) niets aan duidelijkheid te wensen over. Je begint met Doe-opdrachten, de Reisleiding kijkt die na een geeft twee Reiscredits per goedgekeurde opdracht. Die Reiscredits lever je in om Reisvragen te maken. Als je een Reisvraag goed hebt beantwoord, krijg je een Reispunt. Weet je het antwoord niet, dan zet je een BezemBever in om door te gaan. Het team met de meeste Reispunten wint... logisch, toch?

Dat ónze IScouters het in ieder geval begrepen hadden, bleek wel uit het feit dat zij dit jaar met een keur aan opdrachten van 253 deelnemende teams een 63e plaats wisten te behalen. Zo was bijvoorbeeld te zien hoe in een douchecel een meter schuim werd geproduceerd, een drone werd gebouwd van colablikjes en bestek en er onder luid gekreun werd ganggezwommen... je moet het filmpje hebben gezien om je hiér een voorstelling van te kunnen maken. Wat wél direct duidelijk was, was de wijze waarop Melvin met een fiets-met-mandje door een supermarkt fietste. Het een wónder dat ze 'm niet direct in z'n kraag hebben gegrepen. En dat ook aan de veiligheid werd gedacht, bleek uit speciaal toegevoegde veiligheidsinstructies voor het reizen tussen al die plekken waar de opdrachten werden uitgevoerd. Nick instrueerde als een volleerde hoofdsteward busreizigers over het gebruik van veiligheidsriemen, zuurstofmaskers en kots zakjes; daarbij op lieftallige wijze geassisteerd door zijn stewardessen Nicole en Carmen. Maar hoewel beide dames de toch

serieuze instructies wat probeerden te verluchten door gepast gegiechel, zakten sommige passagiers voor 't oog van de camera toch nét even iets verder onderuit in hun stoel en achter hun boek.

Gelukkig ging het dit jaar bij IScout niet alléén maar om de lol. Dát werd bijvoorbeeld bewezen door een life verslag van een heuse archeologische opgraving. Een opgravingsteam onder leiding van ene dr. Steno (die overigens verdacht veel gelijkenis vertoonde met onze eigen Evelien) bleek een artefact uit de derde Europese oorlog te hebben opgegraven. De in het verre verleden (zo rond 2015 na Chr.) uit een beetje metaal en veel glas opgetrokken schuilhut bood volgens de doctor een uitstekende bescherming tegen de verschrikkelijke regen van bommen en granaten die het gevolg waren van de inval van agressor Liechtenstein in de haar omringende landen. De duidelijk euforische stemming van de doctor bereikte echter een hoogtepunt toen, tijdens de uitzending, haar assistente (waarin menigeen onze eigen Nienke meenden te herkennen) een communicatiemiddel uit die tijd opgroef waarin de boodschap ('leave Britney alone') nog duidelijk zichtbaar was. Voor de niet codeurs onder u, dit is uiteraard een code voor de noodkreet 'ze zijn binnen, help, bevrijd ons'. Ik weet niet hoe het met jullie is, maar na het zien van deze uitzending heb ik me nóóit meer onveilig gevoeld in een bushokje en is mijn respect voor pizza-dozen nog nóóit zo groot geweest.

zomerkampen: In 2015 gingen de scouts op weekendkamp naar Neede en hun activiteiten konden life (nou ja, via Twitter) op de voet worden gevolgd. En de meidenwelpen? Wel, die maakten dit jaar Almelo onveilig. Zij hielpen een indianenopperhoofd uit de brand die haar veren was kwijtgeraakt. De meidenscouts kwamen terug van een geweldig gezellig zomerkamp op de Needense berg! Zij sloten hun kamp af met een gezellig potje kegelen. De explorers en de WKD+zochten het dit jaar wat verder van huis. De explorers reisden namelijk af voor een twee weken lang bezoek aan Zweden. Hoewel, afreizen, nog maar nauwelijks op weg verzeilden zij al in een stevige file. Verzuchtend commentaar op Facebook: 'Oeps, file. dit gaat nog ff duren.' De eerste paar dagen werden doorgebracht in Jonstorp en een nieuwe overnachtingsplek werd gevonden op een aanlegsteiger in Fröholmen; koken, eten en slapen op de aanlegsteiger onder een zeiltje. De weken werden verder gevuld met zo hier en daar